

Nr 220.

Av herr **Västberg**, om anslag för bidrag till brobyggnader.

Det i budgeten upptagna anslaget för bidrag till brobyggnader har under många år varit alltför lågt i förhållande till behovet. Resultatet är, att differensen mellan tillgängliga och behövliga medel blivit så betydande, att särskilda åtgärder äro motiverade, såvitt icke vägdistrikt och trafikanter skola få vänta omkring ett decennium på realiserandet av ett brobyggnadsföretag, vilket redan vid förslaget godkännande var trängande nödvändigt. Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen har i sin skrivelse rörande nästa budgetårs anslagsbehov anmält en brist på denna post å 6,600,000 kronor, berörande 103 broföretag. Utgående ifrån dels ett visst beräknat normalt årsbehov, dels att visst angivet belopp kan erhållas av automobilskattemedel och dels att bristen bör avverkas under en femårsperiod, beräknar styrelsen det för brobyggnader föreliggande anslagsbehovet för året till i runt tal 1,400,000 kronor. Departementschefen, som visserligen erkänner att nuvarande anslag måste anses otillräckligt, stannar dock vid att föreslå en blygsam höjning från 750,000 till 1,000,000 kronor.

Naturligtvis måste även denna ringa höjning av anslaget med tacksamhet noteras av alla, som på ett eller annat sätt äro intresserade av att här föreliggande behjärtansvärda behov tillgodoses i ett så snabbt tempo som möjligt, men samtidigt måste allvarligt beklagas, att departementschefen icke ansett sig kunna upptaga och förorda styrelsens starkt motiverade förslag, trots ljusningen i det allmänna ekonomiska läget och därmed följande lättnad i de statsfinansiella bekymren.

För att belysa förhållandena i ett visst län och exemplifiera det prekära läget på en viss punkt tillåter jag mig referera ställningen i Västernorrlands län och rörande det stora broföretaget över Ljungan i Njurunda socken.

Den beräknade kostnaden för samtliga broföretag i nämnda län uppgår till 2,049,400 kronor, motsvarande ett statsbidrag av i runt tal 1,400,000 kronor. Till detta kommer en del planerade och oundgängligen nödvändiga brobyggnader, bland annat över Ångermanälven, vilka även snart komma att göra anspråk på statens bidrag. För att redan nu föreliggande behov i Västernorrlands län skulle kunna tillgodoses vore det av styrelsen begärda högre anslaget ofrånkomligt. Förhållandena i Västernorrlands län synas dock vara betydligt ogynnsammare än i övriga delar av landet, åtminstone för ögonblicket.

Ett broföretag inom Västernorrlands län, som påkallar ett alldeles sär-

skilt intresse, men som under nuvarande förhållanden icke har utsikt att med statsbidrag kunna påbörjas förrän om ytterligare fem år, är anläggningen av bro över Ljungan med tillfartsvägar mellan kustlandsvägen vid Kvitsle och vägen Nyhamn-Mjösund vid Haraberget i Njurunda socken, ett arbete som beräknats kosta 766,500 kronor. På Ljungans östra sida ligga dels tio stora byar, dels ett sågverk och två moderna sulfitfabriker. Området äger en befolkning på något över fyratusen personer. Dessa måste nu — för att komma i kontakt med socknens centrum på västra stranden, för att komma till och från arbetet etc. — begagna sig av roddbåtar större delen av året, under mörka höstkvällar ej mindre än på våren då isarna bryta upp. För att illustrera trafikfrekvensen på denna opraktiska, tidsödande och livsfarliga förbindelseled verkställde vägstyrelsen vid ett tillfälle 1926 en trafikräkning, utförd under ett vardags- och ett helgdagsdygn, som gav till resultat, att på vardagen passerade sjuhundra och på lördagen jämnt det dubbla antalet personer. Ändock är däri ingen hänsyn tagen till den stora häst- och biltrafik som skulle passera stället om en bro komme till stånd. Säkerligen torde ingen bro i hela länet kunna upptaga konkurrens i trafikintensitet med den godkända men ännu ofärdiga bron vid Haraberget. Det är då icke endast beklagligt, utan rent av upprörande, att en stor befolkning, genom statens bristande intresse, skall under många och långa år nödgas vara hänvisade till nuvarande primitiva och riskfyllda transportmedel. Skall icke riksdagen i högre grad än departementschefen visa sig behjärta väg- och vattenbyggnadsstyrelsens av ett starkt behov väl motiverade framställning?

Även med ett bifall till styrelsens förslag åtgår dock en tidrymd av fem år, innan nuvarande brist blir avverkad, och skulle alltså föreligga skäl att sträcka kraven ännu längre, men då detta torde vara alldeles hopplöst, vill jag upptaga endast styrelsens anslagskrav på denna punkt och föreslå,

att riksdagen måtte besluta att till bidrag för brobyggnader under budgetåret 1928—1929 upptaga ett anslag å 1,400,000 kronor.

Stockholm den 21 januari 1928.

Mauritz Västberg.